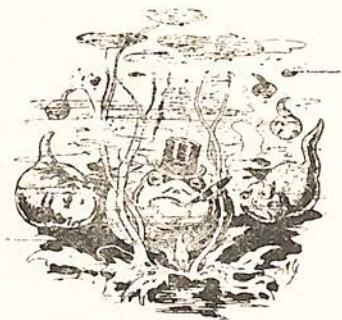

— Рибки ли, рибки ли, — сърдѣше се дебелиятъ чичо Асъ, — нека ви порастатъ крачка, нека се скриятъ опашкитѣ ви и ще видите вие рибки . . .

— Ха-ха-ха, хо-хо-хо! — закискаха се наоколо му поповитѣ лъжички, — това ще стане сигуръ тогава, когато ракъ засвири! . . . Почакайте! . . .

Разбира се, че въ езерото се почитатъ повечко рибитѣ отъ жабитѣ. Всички уважаватъ рибитѣ, отъ всички страни имъ се покланяятъ. Та и поповитѣ лъжички се мислѣха за рибки и не даваха дума да се продума, че сѫ жабешки дѣца.

Когато ги видѣше нѣкоя жаба кекерушка, ще ги наближи, ще се проплъззи дори отъ радостъ, ще изтриве сълзитѣ си и ще имъ каже:

— Охъ, миличкитѣ дѣчица!

А тѣ ще побѣгнатъ далечъ отъ нея и ще почнатъ да се сърдятъ:

— Ние не сме ваши дѣчица, ние сме рибки! . . .

Но отъ всички най-много бѣше закачливъ Вилъ-Вилъ. Той дразнѣше жабитѣ, подиграваше ги и имъ викаше:

— Приятно ли е да се скача и квака? Ахъ, за нищо на свѣта не бихъ искалъ да съмъ жаба и да скачамъ . . . Тѣй да се плува е похубавичко . . .

Но една сутринь, когато Вилъ-Вилъ се събуди и се протегна, — гледа, — двѣ задни крачка му пораснали . . . Мръдна той едното краче, ритна съ другото, — крачкѣ . . . каистина крачкѣ! . . . Заплака той, съ гласъ зарева отъ мѣка . . . Отъ срамъ се въ тинята зарови и нѣколко дни и нощи се не показа на бѣлъ свѣтъ. Излѣзе най-послѣ изъ ти-